

Yeniden Bir Aradayız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Mart 2015

Fazlasıyla yorgundu ve de bitkin. Son birkaç gündür bir damla dahi uyku girmemişti gözüne. Sebebini tahmin edemediği bir vurdumduymazlık esir almışken yorgun ruhunu külfetini adeta beyni ve bedeni çekiyordu. Değil hayıflanmak oflamıyordu bile. Kabul görmese de çoktan kabullenmişti kabul görmemeyi. Kabullenmiş olması da işe yaramıyordu beri yandan. Benliklerinden mükellef o sıradan kalabalığın bir izdüşümüydü tüm yaşadıkları her ne kadar yaşanması ve kabul edilesi bir sürü saçmalıklarla dolu olsa da...

Öğretileri sayesinde çok uzağındaydı isyanın istifli bir öfke peyda olsa da zaman zaman. Bildiği dualar kalbinde ve dilinde, şükür avuçlarında, yalnızlık ise başucundaydı. Karar vermişti bir kere. Olmadığı kadar dirayetli ve pervasız olduğundan da fazla şükür doluydu. Şunun şurasında kaç gün geçmişti ki hayat arkadaşını sonsuzluğa uğurlayalı. Sırta kadem basan dostları dahi bu kadar yakmamıştı canını karısının terk edişi kadar.

Dile kolay, otuz beş seneyi pay etmişlerdi. Zaman zaman sessiz kalsalar da kelimeleri tüketmenin yorgunluğuyla asla sevgiden yoksun bırakmamışlardı eş güdümlü kalplerini. Biricik evlatları zaten tutturmuştu yolunu yâd ellerde. Hem vatanından hem ailesinden muaf bir coğrafyayı kendine mesken edindi edinelisi aramaz sormaz dahi olmuştu yaşlı ana babasını.

Anasının vefat haberini alır almaz tutmuştu yolunu memleketin gel gör ki yetişememişti dahi cenazeye ve kös kös gelmişti baba evine taziye ziyaretlerini kabul etmek adına zorla olsa da. Belli ki yaşadığı o soğuk coğrafya gibi buz kesmişti yüreği her ne kadar yabancı uyruklu eşinin yanında ılık ılık esse de nefesi ve duyguları. Ne de olsa ele karışmıştı genç adam elem dolu gözlerle babası boş boş etrafı süzerken.

O kadar netti ki görünen tablo. Asıl soru şimdi yer bulmuştu zihninde genç adamın: "Yaşlı babası nasıl idame ettirecekti kalan hayatını?"

Cenazenin üzerinden bir hafta dahi geçmemişti ki gerekli görüşmeleri ve gerekli işlemleri yapıp gereğini yere getirdi "hayırlı evlat". Dönmezden önce eşinin yanına bir huzurevine yerleştirmeye kararlıydı babasını. Bir çırpıda halletti ne varsa yapılması gereken ve kaşla göz arası dedesinden yadigâr ahşap evi bir müteahhide devretti karşılığında yüklü bir çekle. Ne de olsa vasisi idi artık babasının. Gerekeceği hazır ve nazırdı: "Yaşlı ve yetilerini yitirmiş bir adam hangi konuda söz sahibi olabilirdi ki..."

Yarı gidik akli ve derin acısıyla yaşlı adamın gözleri çoktan görmez olmuştu haricinde yaşananları. Bedeni ayrı yorgundu ruhu ayrı yorgun. Kısacık zamanda iğne ipliğe dönmüştü boğazından tek lokma dahi

geçmezken.

Bir yandan vicdanın sesini bastırıyor bir yandan diretiyordu babasına yaptıklarının tek gerekçesi olduğunu dile getirip:

“İnan ki baba yeni evinde çok mutlu olacaksın. Yeni arkadaşların olacak ve bakıcıların. Kendini asla yalnız hissetmeyeceksin. Hem ben daha ne kadar kalabilirim ki yanında? Ola ki kaldım, bakımını dört dörtlük üstlenmem asla mümkün değil.”

Fazla sözü yoktu yaşlı adamın söyleyecek. Kabullenmişti bir kez:

“Sen evine, karının yanına dön oğul. Beni sakın dert etme. Elbet vardır Allah’ın bir bildiği.”

“Nasıl dert etmem baba? Sen yeter ki yerleş o bakımevine. Bak, nasıl rahat edeceksin. Annem de böyle isterdi, inan bana. Ben sık sık seni ziyarete gelirim de. Gerisini dert etme sen.”

“Anandan sonra yaşasam ne yazar ki hem kimin umurundayım ki? Sor bakalım ben yaşama arzusunda mıyım?”

Geçen zaman zarfında baba oğlun son konuşması bu olmuştu. Artık babasının belini dahi doğrultamayacağından emin bir halde huzurevine yerleştirdi yaşlı adamı. Gönül rahatlığıyla evine dönmemesi için artık hiçbir sebep kalmamıştı.

On metrekarelik küçük ve karanlık bir oda tahsis edilmişti talihsiz adama. Ne de olsa, çıkmadık candan ümit kesilmez hesabı gerekli ihtimamı gösterecekleri gün gibi aşikârdı huzurevi personelinin.

Ufacık bir televizyon dahi vardı odasında her ne kadar sık sık ekranı kararsa da, tıpkı yaşlı adamın kararan gözleri gibi.

Ne iştahı vardı adamın ne dermanı. Ne de isteği vardı yaşamak adına. Zaten oğlu, adamın fazla yaşayacağını tahmin dahi etmiyordu. Görevini yapmış olmanın verdiği rahatlık ve huzurla çıktı yola. Babasının vasisi olma şerefine nail olmanın verdiği o haklı gurur oldukça tatmin etmekteydi diğer yandan. Hava muhalefeti nedeniyle uçağının rötar yapacağı anonsu canını sıksa da aldırmadı. En kötü ihtimalle geceyi havaalanında geçirirdi. Bir yandan da pişkin pişkin gülümsüyordu. Müteahhide verdiği arsanın inşaatı en kötü ihtimale yaza biterdi. Akıllıca bir yatırım yapmıştı doğrusu hem de anasının kırkı dahi çıkmadan. Babasını emin ellere teslim etmiş olmanın verdiği rahatlıkla yerleşti koltuğuna. Sabahın ilk saatlerinde gecikmeli de olsa bindi uçağına. Yaza kadar kim öle kim kala diye de geçirmiyor değildi hani içinden...

Uçak havalanmışken içinde tarifsiz bir sıkıntı ile gözlerini açtı yaşlı adam. Gördüğü kâbusun etkisiyle ter içinde kalmıştı."Hayırdır İnşallah" deyip doğruldu yatağında. Gayri ihtarı etrafını süzdü. Televizyon açık kalmıştı ara sıra kararan ekranıyla."Lanet televizyon" diye söylendi adam bir yandan. Başucundaki saate baktı boş gözlerle. Sabah ezanı belli ki yeni okunmuştu. Karısı düştü aklına ve vefasız oğlu sonrasında.

"Çoktan binmiştir uçağına" diye geçirdi içinden. Baldan tatlıydı uyku. Kapadı gözlerini aynı kâbusu görmemeyi dileyip.

Tam uykuya dalmıştı ki televizyon ekranı aydınlandı. Yazılar seçilmese de ekrandan spikerin anonsu yankılanıyordu odanın içerisinde: Hava muhalefetinden dolayı bir uçak düşmüş ve tüm yolcuları hayatını kaybetmişti.

Bu anonsu duymadı bile yaşlı adam. "Endişe etmeye ne hacet. Varınca elbet arar" demeye kalmadı ki yenik düştü uykuya.

Ekranda ölen Türk yolcuların kimlikleri açıklanıyordu bir bir, kaza sonrası.

Yaşlı adam uykusunda belli belirsiz inledi son defa: "Yeniden bir aradayız."